

Evangelí

(Sant Mateu, cap. XI, vv. 11-28.)

JESÚS estava traient un dimoni que era mut. I quan hagué tret el dimoni, el mut parlà: i la gent es quedà meravellada. I alguns d'ells deien: «Es per Belzebú, príncep dels dimonis, que lança els dimonis.» I altres, per temptar-lo, li demanaven un senyal del cel. I veient Ell llurs pensaments, els digué: «Tot regne dividit contra ell mateix es destrueix i, casa sobre casa, s'atterra. Així, doncs, si Satanàs es divideix contra ell mateix, com s'aguantarà el seu regne? Puix que vosaltres dieu que en virtut de Belzebú trec jo els dimonis, els vostres fills per qui els treuen? Perxò ells seran els vostres jutges. Mes, si per poder de Déu trec els dimonis, certament és pervingut a vosaltres el regne de Déu. Quan un home fort i ben armat guarda l'entrada de la seva casa, són a segur totes les coses que posseeix. Mes, si en ve un altre de més fort que ell i el venç, li pren totes les armes en què es confiava i reparteix ses despulles. Qui no és amb Mi, és contra Mi, i qui amb Mi no recull, escampa. Quan l'esperit immund és eixit de l'home, va errant pels erms buscant-ne pas; i no trobant-ne diu «Me'n tornaré a la meua casa d'on só eixit. I en tornant-hi la troba tota neta i arranjada. Llavors va i pren altres; set esperits, més dolents que ell i entrant, hi fan posada. I les darrerries d'aquell home són pitjors que les primeries... I succeí que, mentre això deia, de la generació s'alçà la veu d'una dona i li digué: «Benaventura les les entranyes que et portaren i els pits que t'han alleïtat.» Respon ell: «Benaventura's són més aviat, els qui escolten la paraula de Déu i saben guardar-la.»

Els endemoniats. — Endemoniat, o posseït del dimoni és una persona de la qual el maligne esperit n'ha pres possessió i té domini sobre el cos de la mateixa. Aquest domini el manifesta el dimoni impedit el moviment d'alguns membres, o fent-los moure contra la voluntat de la persona: una de les manifestacions, és per moure la llengua; fer-li dir injúries i blasfèmies contra Déu. Abans de la vinguda de Jesús, quan el dimoni tenia més llibertat i més poder sobre dels homes, eren molts i molts els endemoniats; però Jesús vingué a destruir el poder de Satanàs, i de llavors ençà són pocs els posseïts del dimoni. Hi ha malalts qui tenen alguna semblança amb els endemoniats, sobre tot quan a la malaltia s'hi ajunta una mala voluntat; per això en nosres temps s'hi ha d'anar en molt de compte en definir, si una persona és o no és endemoniada. Pot el dimoni amb permissió divina, i quasi sempre en càstig del pecat, tenir domini sobre el nostre cos, però jamai sobre la nostra ànima, és a dir, no ens pot fer pecar per força. Però el qui peca és esclau de Satanàs, perquè el subjecta a la perversa voluntat de Satanàs, qui vol arrencar del nostre cor lo més noble que tenim, la gràcia santificant.

Tanta por que ens fa l'ésser posseïts del dimoni; més por ens haurà de fer el pecat, perquè ens fa esclaus de Satanàs en aquest món i ens prepara l'Eterna esclavitud de l'infern: Fugim, doncs, del pecat.

Què pot donar l'home a canvi de la seva ànima?
L'ànima solament és una; si ella és salva, es tot salvat.

Patró de la setmana: Sant Ciril de Jerusalem.

En els primers segles de l'Església, durant el temps de Quaresma els catecúmens eren confiats a la cura d'un prevere, qui cuidava d'instruir-los. Talment com Sant Crisòstom a Antioquia, i S. Agustí a Hippona, S. Ciril acomplia aquestes funcions

a Jerusalem. Encara aquí podem llegir gairebé totes les explicacions catequístiques, tan pietoses i plenes de saviesa divina que el Sant predicava diàriament durant les 7 setmanes abans de Pasqua, entre les hores de Prima i Tercia. Hi explica les